

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ – jeden z nejvýznamnějších dnů v jejich dosavadním dětském životě. Fotoreportáž z této farní slavnosti u Panny Marie Královny míru uveřejňujeme na straně 9.

Snímek Daniela Rázková

SE MŠÍ PRO DĚTI V KRALOVICÍCH

V neděli 21. května jsme v rámci lhotecko-kralovického partnerství jeli do Kralovic se mší upravenou pro děti – otec Bedřich Vymětalík, Petr Křížek, Marie Šárková, kapela Nestiháme a několik dalších dospělých i dětí z farnosti.

O malá dobrodružství nebyla nouze už cestou do západních Čech. Pater Vymětalík na kruhovém objezdu při vjezdu do Rakovníka omylem zahrnul ke Křivoklátu, jedno z dětí mělo cestou zdravotní potíže, další rodinu potkalo něco podobného den předtím. Ještě že existují mobilní telefony...

Do Kralovic tentokrát nepřišli jen hosté z Prahy, ale i z Německa – členové šlechtické rodiny Gyspeků, jejichž přirozeně prostředím tamní krypty zmumifikovaní předkové jsou pochováni v kralovickém kostele.

Mši svatou s otcem Bedřichem Vymětalíkem sloužil moderátor kralovické farnosti P. Marek Winiarski, obětní dary k oltáři neslo asi patnáct dětí, které už před tím na výzvu, aby před homilií přišly k oltáři, se odvážně vynořily z různých zákoutí prostorného starého kostela.

Po mši svaté P. Marek Winiarski pozval účastníky bohoslužby na červnovou pouť do Vamberčic, nejvýznamnějšího polského poutního místa Čenstochové, někdejšího

(Pokračování na str. 3)

VĚSTNÍK 3/2006

společenství křesťanů
v Praze 4 - Lhotce

POUTNÍ MÍSTA A POUTĚ

Již čtvrtý rok jezdíme pravidelně sedmkrát v roce s naší farností na různá poutní místa Čech a Moravy. Občas putujeme i do zahraničí. A v nastávající době dovolených a prázdnin určitě mnozí z nás také nějaké poutní místo navštíví.

Putování na posvátná místa, která jsou spojená s událostmi ze života Ježíše Krista, Panny Marie či světců, navštěvování hrobů a míst, kde došlo k zázračným událostem, uctívání milostných sošek a obrazů, se postupně v životě církve vyvíjelo.

Už ve 2. století po Kr. se vydali první poutníci do Palestiny, tedy do míst, kde Ježíš žil, trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. Po roce 313, kdy císař Konstantin Veliký uzákonil náboženskou svobodu, se poutě do Palestiny stávají stále častějšími. A na místech spojených s Kristovým životem a utrpením se začínají stavět první svatyně. Také Řím, který byl posvěcen působením a krví apoštolů a mučedníků, se brzy stal cílem mnoha poutníků. Především se putovalo na hroby sv. Petra a Pavla.

Pak přibývá další poutní místo – Santiago de Compostela, kde je hrob sv. Jakuba Většího.

A jak to bylo u nás? Jedním z prvních českých poutníků byl zřejmě sv. Vojtěch. Chtěl putovat do Svaté země, ale zůstal v Římě, kde vstoupil do kláštera. O pár let později podnikl další poutě k ostatkům světců. Ve 12. století putuje do Svaté země olomoucký biskup Jindřich Zdík. Přivezl odtamtud částku Kristova kříže. Tehdy ho doprovázeli pražský

(Dokončení na str. 2)

NĚKOLIKANÁSOBNÁ SLAVNOST

Přestože ji otec Bedřich Vymětalík nebo P. Kamil Vrzal slouží každý měsíc, mše upravená pro děti je v našem kostele vždycky slavnostní událostí. Červnová mše pro děti však byla ještě slavnostnější než obvykle. Jednak připadla na den, kdy jsme si připomínali Seslání Ducha svatého, jednak ji s panem vikářem koncebroval spolužák Petra Křížka ze studií v Německu Bernd Dennemarck, dómský vikář z Eichstättu, jednak při ní byly pokřtěni sourozenci Sofie a Gabriel.

Novokřtěnci přijali svátost uprostřed hloučku dětí, jež zůstaly po homilii na koberci před oltářem, takže mohly obřad zblízka dobře sledovat.

Průvod chlapců a holčiček přinášejících k oltáři obětní dary, mezi nimi tentokrát i vysvědčení z vyučování náboženství, se opět o něco prodloužil. V neděli 4. června v něm byly více než čtyři desítky dětí.

Sofie oblečená v bílých šatech při mši svaté také poprvé přistoupila ke svatému přijímání.

I při svatodušní bohoslužbě upravené pro děti hrála kapela Nestiháme.

(jis)

PO STOPÁCH KÁJI MAŘÍKA

Na začátku května jsme absolvovali náš první letošní poutní zájezd, který směřoval, jak jinak, na příbramskou Svatou Horu, kde vždy vyprošujeme Boží milosti pro nová kněžská povolání a také prosíme o požehnání do našich rodin a pro celou farnost.

Počasí nám přes veškeré obavy docela přálo – při dopolední mši svaté sloužené před bazilikou nepršelo. Pěkné počasí jsme doopravdy potřebovali, neboť jsme chtěli ještě navštívit poutní místo známé především milovníkům městečka Mníšek pod Brdy a trochu i čtenářům Káji Maříka. Ano, nemýlíte se, byla to proslulá Skalka, krásná napodobenina kaple Maří Magdalény z francouzského města Marseille.

Skalka měla v padesátých letech minulého století velmi pohnutý osud, neboť těžba rud zcela narušila statiku, kaple se místy propadla o půl metru a hrozilo jí zřícení. Jakoby zázrakem však přežila, byla opravena a nyní slouží i jako výstavní síň a galerie. Její okolí je krásně upravené, ve vzorovém šiku a zástupu svítí

a jakoby do nedalekého kopce spíchnají kaple Božích zastavení. Uprostřed cesty ke Kalvárii vás možná překvapí rybníček s lekníny, které můžete pozorovat z malého dřevěného mostu. Pokud jste vyčerpaní a potřebujete posilu nejen Ducha, ale také těla, je vám k dispozici opravená část klášterní budovy, jež slouží jako malé občerstvení. Podle neustálého návalu ve dveřích soudím, že má co nabídnout.

My, znalci zdejšího kraje a místopisu, jsme ovšem nahoře na Skalce až tak neplýtvali finančními prostředky, neboť jsme věděli, co nás čeká pod barokním zámkem se třemi věžemi, které nemohly být čtyři, protože stavitel zámku nebyl pravý a nefašovaný šlechtic, ale pouze bohatý člověk. Inu, každé století mělo své „mouchy“...

Kdo totiž zavítá do Mníšku pod Brdy a nenavštíví cukrárničku pana Zbyňka Merunky a hospůdku Káji Maříka, téměř se dopouští prohřešku proti bontonu. Ale my jsme lidé zcestovalí a vzdělaní, důležitá místa

známe a víme, kam máme jít. Cukrárničku jsme naplnili takovou rychlostí, že pan Merunka osobně musel přistavovat další židličky. A kdo ještě využil nabídky malého občerstvení v sousedství v hostinci Káji Maříka, také nelitoval.

Téměř to vypadá, jako bychom nedělali nic jiného, než chodili po cukrárnách a kavárnách, ale nenechte se mýlit. Při poutních zájezdech duchovní část vždy spojujeme s návštěvou krásných míst naší historie, ale protože už staří Čechové rádi dobře jedli a pili, i my rádi zkusíme, zda se tradice dodržuje. To vše přispívá k dobrému pocitu prožitých vzájemných vztahů a k uvolnění, kterého je nám v současné hektické době tolik zapotřebí.

Koho jsem tímto vyprávěním nalákala, toho srdečně zvu i na některý z našich dalších poutních zájezdů, jejichž přehled vyšel v minulém čísle farního Věstníku a které jsou po nedělních mších s předstihem připomínány i od oltáře.

HANA STEHLÍKOVÁ

POUTNÍ MÍSTA A POUTĚ

(Dokončení ze str. 1)

biskup Menhart, sázavský opat Silvestr a mnoho dalších poutníků. Též blahoslavený Hroznata se po smrti své ženy a syna stal velkým poutníkem. Poutníci z Čech a Moravy putují do Svaté země, do Říma (tam poutě zesílily v roce 1300, kdy byl poprvé vyhlášen Svatý rok) a do Santiaga.

V Čechách se putuje do Staré Boleslavi, do místa zavraždění sv. Václava, na Moravě na Velehrad.

Politické a sociální poměry novověku příliš nepřály poutím na vzdálená místa. A tak začalo budování nových poutních míst. Největší rozmach poutí, za tureckého nebezpečí ve střední Evropě spojených převážně s osobou Panny Marie, spadá do doby barokní, 17. a 18. století. Není kraje, kde by nebyl postaven poutní kostel, ve kterém se uctívala soška nebo obraz. Kostely se stavěly tak, aby byly viditelné už z velké dálky.

Poutní chrámy měly mohutné dvě věže nebo shluky kupolí. A ochozy, které sloužily k úkrytu poutníků

před nepohodou. Tak barokní doba, i když se jí ledacos vyčítá, otevřela poutní tradici u nás. A mnohé stavby se barokním architektům skutečně povedly. Při našich poutních zájezdech jsme měli možnost je spatřit. Křtiny, tuto perlu Moravy, Vranov, Svatý Kopeček nad Olomoucí, Svatý Hostýn nebo Žarošice, kde byly v průvodu neseny mariánské sošky, Králíky, Lomeček atd. Také jsme navštívili místa, která byla za komunismu zcela zdevastovaná a nyní září krásou, jako třeba Kámen na hranicích s Rakouskem. Nebo místa, která byla úmyslně komunisty zcela zbořená (neboť oni neměli k poutním místům kladný vztah) a po devadesátém roce zase postavená jako Mariahilf u Zlatých Hor.

Co je hlavním smyslem poutí? Jaké jsou důvody k jejich konání? Především je to projev úcty k Bohu,

Panně Marii, mučedníkům a světcům. Pak jsou další důvody, které jsou u každého poutníka jiné: kajícnost, prosba, poděkování. A každá pouť přináší oživení vztahu k Bohu a k Panně Marii a také duchovní obohacení.

A ještě něco – prohlubuje společenství farnosti.

Těšil jsem se na naše letošní společné putování do Mariánské Radčice v červnu, těším se k sv. Cyrilu a Metodějovi na Radhošť v červenci, do Kájova v září a v říjnu na Tetín. Kéž se na nás naplní to, oč prosíme v modlitbě na začátku každé naší poutní cesty: „Pane, náš Bože, ty jsi stále na cestě se svým lidem a vedeš jej do zaslíbené země. Doprovázej i nás na naší poutní cestě. Ať zakoušíme tvou blízkost a jsme chráněni od zlého. Ať šťastně dosáhneme cíle své cesty, vyslyšení svých proseb a navrátíme se domů posílněni ve víře a obnovení v lásce. Skrze Krista, našeho Pána.“

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

DEJ MI TOLIK ČASU,

aby stačil nejen pro tebe a pro mě, ale i pro druhé.

Dej ať ve všech lidech vidím nejprve to dobré.

Dej mi sílu k odpouštění. A abych odplácel zlé dobrým.

Dej mi humor, který rozjasňuje každý den.

(Z Myšlenek a modliteb Alfonse Pereiry)

I PARTNERSTVÍ JE VÝRAZ SVOBODY

V padesátých letech minulého století jsem já Pražák pracoval v Karlových Varech. Cítil jsem se tam dost osamoceny, podobně jako mladý kněz ze středních Čech, který byl administrátorem několika farností v okolí Chebu. Mého spolužáka napadlo, že by nás mohl dát dohromady. Tak jsem začal občas jezdit na faru v poloprázdné pohraniční vesnici.

Když jsem tam byl poprvé, šel jsem v neděli do kostela ještě před panem farářem. Abych někomu nezasednul místo, na které je zvyklý, zůstal jsem zdvořile stát vzadu uprostřed mezi lavicemi. Když šel kolem mne kněz do sakristie, zašeptal: „Dnes je tu nějak nabito.“ Byl jsem z toho pať, v kostele byly čtyři stařenky! Po mši mi mladý důstojný pán vysvětlil, že normálně tam v neděli chodí jen tři.

Zanedlouho ho přeložili do severních Čech. Tam měl na starosti ještě víc kostelů než na Chebsku. Vždycky alespoň o Vánocích a Velikonocích vzhledem k velkému nedostatku kněží, protože tehdy jich bylo mnoho zavřených, sloužil mnohem víc mší svatých, než kolik jich kněz smí za den sloužit. „Já vím, že při té poslední už skoro nevím, co říkám, ale chci, aby lidé cítili, že jsou svátky.“ I tam mu do každého z „jeho“ kostelů chodilo jen pár jednotlivců.

Povzbuzující to vlastně nebylo ani pro ně, ani pro kněze, který jim sloužil. Když jsem se později seznámil s Františkem Tomáškem, ještě dávno před tím, než byl jmenován pražským arcibiskupem a později kardinálem, vyprávěl jsem mu o tom. A dával jsem mu v úvahu, jestli by v takových případech

nebylo lepší těch několik jednotlivců čas od času svázat do jednoho kostela, aby se necítili tak opuštěni. „Lepší by to možná bylo,“ připustil pan biskup za zvuku nahlas puštěného tranzistorového rádia, které mělo Státní bezpečnosti při odposlouchávání ztížit kontrolu jeho rozhovorů, a dodal: „Jenomže to by nám pak mohli snadněji zavírat další a další kostely.“

Jiný můj kamarád byl za komunismu administrátorem farností v obci, kde také do kostela téměř nikdo nechodil. Zatímco v poměrně blízkém městě zůstávala dlouho fara neobsazena. V neděli tam onen kněz směl jenom dojíždět. Taková tedy také byla tehdy státní církevní politika: nechat kněze tam, kde moc zapotřebí nejsou, a tam, kde by byli užitečnější, nechat faru neobsazenou. Komunisté tehdy mluvili do všeho – i do vyslovené vnitrocírkevních záležitostí.

Tyto příklady se mi vybaví, kdykoliv u nás na Lhotce plánujeme nějakou akci v rámci partnerství s Kralovicemi, nebo když do Kralovic jedeme. Za totality by něco takového vůbec nebylo možné. Státní církevní tajemníci – prodloužené ruce komunistické strany a Státní bezpečnosti – se jakéhokoliv pokroku v církevním životě, zejména závěrů Druhého vatikánského koncilu nebo „polského“ papeže Jana Pavla II. báli jak čert kříže.

Kněží směli sloužit mše jenom tam, kde jim to komunistická vrchnost dovolila a kdy jim to dovolila. Povolit něco navíc nepřicházelo v úvahu.

Vzpomínám si, jaký to byl např. málér, když se po dosti dlouhé době přišlo na to, že otec Vladimír Rudolf po tom,

co nějaký čas sloužil i za zesnulého kolegu v Kunraticích, aniž by se někomu ptal, „přenesl“ tamní polské mše na Lhotku.

V Libuši na stavbě masokombinátu pracovalo mnoho polských dělníků. Ti chtěli mít v neděli mši v mateřtině. Kunratický důstojný pán byl dosti aktivní v prorežimním „kněžském hnutí“, příslušné soudruhy dokázal přesvědčit, a tak se mu nakonec nějak podařilo v Kunraticích polské mše zavést.

U nás na Lhotce to později bylo něco jiného. Kostel v neděli mezi 11. a 12. hodinou plný Poláků se nedal utajit. Jednoho dne komunistickostátně „církevní“ vrchnost polské mše na Lhotce s okamžitou platností zakázala.

Pamětníci vědí, co všechno P. Rudolf v těžkých podmínkách za bolševika na Lhotce dokázal, ale jen málokomu se svěřil, s jakým strachem jde jednat třeba „jen“ o nezbytném opravení střechy, protože i to musel tzv. církevní tajemník schválit.

I když to bohužel pro nepřízeň veřejnosti a nedostatek – jak se říká – politické vůle jak na pravici, tak i na levici, stále ještě v České republice jako v jediné evropské zemi není podloženo smlouvou s Vatikánem, dnes můžeme ve farnosti v rámci platných církevních norem dělat, co je zapotřebí. Za totality by taková akce, jako je naše partnerství s Kralovicemi, oba zúčastněné duchovní správce nejméně stála místo. Pokud by vůbec nepřišli o tehdy nezbytný tzv. státní souhlas k duchovenské činnosti a neskončili někde v kotelně nebo u lopaty.

JIŘÍ SŮVA

SE MŠÍ SVATOU PRO DĚTI V KRALOVICÍCH

(Pokračování ze str. 1)

působíště Karola Wojtyly Krakova a do jihopolských Wadowic, rodiště předcházejícího Svatého otce Jana Pavla II.

Po obědě, který opět několik místních obětavých žen připravilo na faře, se tentokrát lhotečtí hosté, doprovázení jednou místní rodinou, nejdřív auty a pak ještě kousek pěšky vypravili ke zřícenině hradu Krasova, odkud je proti proudu i po

vodě krásný výhled na tak klidné údolí Berounky, jaké v nejbližším okolí hlavního města neznáme.

Děti i někteří dospělí si na hradním nádvoří vyzkoušeli jednoduché chůdy, které tam kdosi, asi po nějaké produkci, zapomněl.

Nad skoro provizorně zastřešenou částí zříceniny je emblém Českého rozhlasu Plzeň. Poblíž, i když z hradu není vidět, je totiž jedna z výsíláček plzeňského veřejnoprávního rozhlasu, díky které můžeme na vel-

mi krátkých vlnách Plzeň poměrně dobře slyšet rovněž u nás na Lhotce – nejen každý den dechovku, ale o víkendů ráno i večer také pořady Na křesťanské vlně.

Návštěva Lhoteckých v západních Čechách tentokrát skončila krátkou májovou pobožností. V závěru udělal P. Marek Winiarski hostům na cestu do Prahy a místním k návratu do jejich domovů požehnání Nejsvětější svátostí.

(jis)

NEČEKANÁ ODEZVA

našeho partnerství s Kralovicemi

Ve Vašem farním Věstníku jsem se dočetl, že Vaše farnost má v úmyslu uspořádat poutní zájezd do Kájova se zájezdkou do Českého Krumlova.

Jistě, Krumlov je opravdu architektonickou perlou a na seznamu UNESCO je zcela právem, ale nemáte obavy, že ve druhé polovině srpna bude historické jádro města přeplněno návštěvníky? A v sobotu dvojnásob?

Pokud Vás ani toto neodradí, dodávám, že za návštěvu vedle přelidněného historického jádra stojí i stará část předměstí Plešivec, zejména Plešivecké náměstí, Plešivecká ulice, která sice kvalit historického jádra nedosahuje, ale i zde se zachovalo několik cenných domů a je zde podstatně klidněji. Čtvrť je od roku 2003 po zásluze městskou památkovou zónou.

Vedle všeobecně známého zámku stojí v Č. Krumlově za návštěvu i muzeum v raně barokní budově někdejšího jezuitského semináře...

A víte, že v okolí Kájova jsou i jiná zajímavá místa, jež sice věhlasu Českého Krumlova nedosahují, ale rovněž stojí za návštěvu? Na myslí mám především Chvalšiny, kde se nachází pozdně gotický kostel sv. Maří Magdalény, který má srovnatelné umělecké kvality s kájovským. Přes četné požáry městečka si některé domy na náměstí uchovaly pozdně gotické portály. Ve Chvalšínách se narodil Josef Rosenauer, stavitel Schwarzenberského plavebního kanálu na Šumavě. Na rodném domě je pamětní deska a expozice místního muzea je z velké části věnována právě jemu... Muzeum je v budově, která byla postavena jako radnice a v níž byl později okresní soud. V souvislosti s adaptací pro muzejní účely bylo mj. obnoveno dlouhou dobu zazděné podloubí (jde o jediný dům s podloubím na náměstí). Navdory některým dílčím narušením po druhé světové válce – před válkou v Chvalšínách převažovalo německy mluvící obyvatelstvo – si městečko zachovalo malebný vzhled a po zásluze je městskou památkovou rezervací.

Tou jsou i nedaleké Hořice na Šumavě. Některé domy na náměstí si pod zmodernizovanými fasádami zachovaly starší jádra. Gotického původu je místní kostel sv. Kateřiny; poslední úpravy byly pseudogotické, z roku 1900 a 1901, a projevil se především na kostelní věži. Poutní kaple na Randlessbergu byla bohužel v roce 1980 zbořena. Městečko proslulo pořádáním pašijových her. Po r. 1989 byla tato tradice obnovena...

Nevím, jak daleko postoupila armáda se zpřístupňováním okrajových částí vojenského újezdu Boletice. Na jeho území se dodnes zachovaly dva kostely: původně románský gotický přestavovaný kostel sv. Mikuláše v samotných Boleticích a pozdně gotický kostel s barokními úpravami zasvěcený sv. Martinu v nedaleké Polné na Šumavě. Podívat se, jak vypadají sakrální památky, o něž „pečuje“ armáda, má také cosi do sebe...

Přeji mnoho zážitků z cesty do onoho nádherného a nepočítáme-li Český Krumlov značně vylidněného kraje. V oblasti mezi Kájovem a Vyším Brodem zůstala v důsledku poválečného nedosídlení stát snad jen každá čtvrtá vesnice...

MILOŠ HLÁVKA, Nový Knín

P. S. Váš farní Věstník se mi dostal do rukou v kostele v Lubenci, kam jsme se s bratrem a bratrancem jeli podívat na P. Pavla Vrbenského, který na počátku devadesátých let 20. století působil u nás na faře ve Starém Kníně.

(Poznámka redakce: Nyní je P. Vrbenský druhým knězem v Kralovicích, s nimiž má naše farnost partnerský vztah.)

PASTORAČNÍ RADA

V pondělí 10. dubna se pastorační rada farnosti (PRF) nejprve zabývala přípravou **Farních akademií** (FA) nejen na nejbližší období, ale i na příští školní rok. Vzala na vědomí, že do prázdnin program vyplní svými přednáškami manželé JUDr. Cyril a MUDr. Věnceslava Svobodovi. O vystoupení v příští sezóně budou pro velký zájem opět požádáni akademický sochař Jan Bradna a RNDr. Jiří Grygar. A dále P. Daniel Herman (sudetoněmecká problematika), jáhen MUDr. Max Kašparů (rodinná tematika), Petra Procházková (Čečensko, Afghánistán), Emanuel Mandler (Benešovy dekrety). Ke zlepšování úrovně FA by zřejmě přispělo, kdyby alespoň v těch případech, kdy by to bylo možné, vystupovali k tématu dva lektoři.

Pastorační rada vzala na vědomí, že **duchovní obnovy manželů** se 1. dubna zúčastnilo 15 párů. Pokud šlo o **křížovou cestu** za vedení Mons. Okola, měla skvělý obsah, ale byla při ní poměrně malá účast dětí. Napříště by asi bylo účelnější takovouto pobožnost pro děti uskutečnit ve středu místo vyučování náboženství. Informaci v **přehledu aktivit** ve farnosti na poslední straně Věstníku je třeba zpřesnit v tom smyslu, že maminky s dětmi se v úterý scházejí jednou za 14 dnů.

V květnu se PRF sešla v pondělí 15. 5. Při obou zasedáních se zabývala projektem **Každý má svého chudého**. V dubnu konstatovala, že iniciační fáze probíhala úspěšně: v pečovatelském zařízení zatím akceptovalo své zařazení do projektu šest klientů. O měsíc později konstatovala, že ze sedmi zájemců, na které jejich počet posléze vzrostl, jeden zemřel, druhý se odstěhoval a třetí se účasti v projektu zřekl. Takže na 14 dobrovolníků ochotných do centra za lidmi občas docházet zbyli jen čtyři klienti. Dobrovolníkům bude tedy nutno vysvětlit, jak se situace vyvíjí, a pokusit se vytipovat další lidi, kteří by mohli mít o partnerství u lůžka zájem.

Jak v dubnu, tak i v květnu jednala PRF o přípravě další společné akce s farností **Kralovice** na neděli 21. 5. a o přípravě **zahradní slavnosti farnosti** na neděli 18. 6.

Výnos sbírky z Květné neděle ve prospěch obětí povodní bude, jak bylo rozhodnuto v dubnu, věnován některé farnosti v litoměřické diecézi, a podle zpřesnění v květnu prostřednictvím Diecézní charity obci Kly-Kelenské Vinice.

Několik měsíců trvající zevrubná diskuse členů pastorační rady o **rekonstrukci farní budovy**, směřující ke zlepšení podmínek pro pastorační činnost, jež pokračovala i na jaře, bude shrnuta do textu, který vyjde po prázdninách ve speciálním vydání Věstníku, a tak bude předložen k diskusi i ve farnosti.

Při květnovém zasedání vzala pastorační rada na vědomí, že na nezbytnou **rekonstrukci oken** v kostele, která si podle původního odhadu vyžádá asi 1,1 miliónu korun, přispěje Úřad Městské části Praha 4 částkou 715 000 Kč. K výměně dojde po konzultaci se stavebním technikem arcibiskupství v letním období.

Na **letní chaloupku** se do poloviny května přihlásilo zatím asi deset dětí.

Zařazeno po uzávěrci: V červnu pastorační rada zasedala v pondělí 5. 6. Konkretizovala některé akce Farní akademie na podzimní období, zkontrolovala přípravu zahradní slavnosti, ještě jednou se vrátila k přípravě diskuse o rekonstrukci farní budovy a svá další zasedání stanovila na pondělí 18. září a 16. října.

(h+red)

LHOTECKÁ KŘÍŽOVÁ CESTA S ČERNOŠSKÝM KNĚZEM

Letošní poslední křížovou cestu v postním období na Květnou neděli vedl sekretář pražského nuncia Mons. Jude Thadeus Okolo. Pobožnost byla tentokrát orientovaná hlavně na děti, jichž při křížové cestě kněze provázelo asi patnáct.

„Máte rádi maminku?“ zeptal se P. Okolo při pátém zastavení. Několik dětí tiše odpovědělo, že ano. Kněz však s odpovědí nebyl spokojen: „Neslyším.“ A otázku velice hlasitě opakoval: „Máte rádi maminku?“ To už dětem došlo, že by neměly tak „kuňkat“. Zopakovaná odpověď

již byla slyšet jaksepatří a z usmívající se tváře černošského kněze zazářily jeho sněhobílé zuby.

„Kdo chce s Ježíšem nést kříž?“ zeptal se později host pod sedmým zastavením s Maxmilianem Kolbem. A začal počítat, kdo se hlásí: „Jeden, dva, tři, čtyři...“ Až mohl zkonstatovat: „Všichni.“ V rukách jednoho z chlapců a děvčat se objevil jednoduše sbitý kříž, který až skoro do této chvíle ležel na oltáři, aniž by bylo vidět, co to je.

„Věříte tomu, že Ježíš žije?“ zeptal se otec Okolo dětí při posled-

ním zastavení. Chlapci a děvčata opět přitakali jen nesměle. Otázku tedy zase opakoval mnohem hlasitěji. A z dětských hrdel se ozvalo jaksepatří hlasité vyznání víry.

„Křížová cesta v kostele nekončí,“ upozornil P. Okolo a vysvětlil: „Pokračuje ve škole, doma, všude.“

A jednoduše sbitým prkenným křížem udělil přítomným požehnání.

Nikoho nepohoršovalo, že černý kněz text křížové cesty česky převážně jen četl. Zvládl to dobře stejně jako improvizaci při komunikaci s dětmi. Na závěrečná slova „Přeji

vám všechno dobré, na shledanou, s Pánem Bohem“ už papír nepotřeboval. Byla od srdce. Ostatně černošské srdce má úplně stejnou barvu jako srdce bělocha.

Bylo to zřejmě naše poslední setkání s J. T. Okolem. Z Prahy odchází na nové působiště – až do Austrálie. Někomu možná napadne, co tam bude dělat s češtinou, kterou už pochytil v Praze. Ale možná, že tam s ní nějakého našeho krajana pořádně překvapí.

(jis)

Snímek Věnceslava Svobodová

V TĚLOCVIČNĚ THOMAYEROVY NEMOCNICE se v sobotu 13. května odehrálo napínavé přátelské utkání ve volejbale mezi dvěma týmy našich farníků. Zkušenější („starší“ – nedělní) tým s účastí P. Kamila Vrzala (na snímku vpravo) se svými dělovými podáními, bleskovými smeči a rychlými akcemi u sítě probojoval na „předposlední“ místo. Amatérský („mladší“ – sobotní) tým se svou spíše defenzivní strategií a duchovní podporou otce Bedřicha Vymětalíka obsadil krásné druhé místo. Během školního roku volejbal chodíme do nemocnice hrát pravidelně každý víkend. „Mladší“ v sobotu od 18 a „starší“ v neděli od 19.30 hodin.

Text a snímky (liiks)

PÁTEČNÍCI

Malé zamyšlení nad setkáními s mládeží

Nedávno jsem četla v Katechetickém věstníku dotaz. Jedna paní katechetka tam psala o dětech, které nově přišly do její skupiny a řešily otázku správného držení rukou a správně překřížených palců při modlitbě během mše.

Nejprve jsem si řekla, že jsem ufo já nebo ty děti, popř. paní katechetka, že se tím vůbec zabývá. Nicméně by bylo úžasné, kdybychom měli na vše předem odpověď. U našich mladých, kteří se scházejí v pátek na večerní mši svaté, a po ní často nevíme, co je bude zajímat, co je nadchne, co pro ně připravit, aby naše vzájemné setkávání bylo nejen setkáváním obohacujícím obě strany, i setkáváním se s Bohem.

Naši pátečníci jsou totiž děti z převážně praktikujících křesťan-

ských rodin, všechno v kostele znají a mají úplně stejné starosti i radosti jako jejich nevěřící kamarádi.

Proto jsme naše setkávání, které organizuje Kamil, Eva P. a já, pojali tak, aby byl dost velký prostor na přednášky a následnou diskusi nad tématy o víře i na zážitková setkání, která umožňují prožívat víru osobně a také ji sdílet s ostatními.

Občas jsme naše setkání proložili filmem – jakýmsi filmovým klubem – a na konci školního roku jsme se rozloučili společnou večeří v pizzerii.

Naše setkání začíná vlastně už mší svatou v 18.30 hod. Po ní pokračuje někdy do 21 hod., někdy se rozcházíme ještě o hodinu později. Všichni mladí z naší farnosti asi ve věku od 14 do 17 let jsou srdečně zváni a budou vítáni. Protože se nám všem naše setkávání se líbí, budeme v nich po prázdninách od začátku října pokračovat.

Na závěr ještě malá ukázka z našeho programu:

Posíláme dokola zlatý rám, je znamením dobra v každém člověku. Poslední položí doprostřed zlatou obruč. Přes ni položíme žlutý šátek. Vidíme prozářené místo. Podobné jasné a prozářené místo stvořil svou láskou v srdci každého člověka Bůh. Prozařuje nás svou láskou, abychom my pak měli místo prozářené láskou pro to, co je pro nás na světě důležité a vzácné, co je světlem všedních dnů, co rozjasňuje život a co nosíme jako poklad ve svém srdci. Zavřeme oči a představíme si „prozářené místo“ ve svém srdci. Je prázdné? Kdo je tam? Na čem nebo na kom mi záleží? Je to našemu srdci milý člověk, kamarádi, rodiče, někdo s kým rád mluvíme? Může to být i někdo, kdo už tady není. Pomocí korálků, šňůrek, zlatého papíru můžeme vytvořit na žlutém šátku paprsky jako znamení toho cenného a vzácného, co máme ve svém srdci. Můžeme si také zatančit tanec paprsků.

EVA REMEŠOVÁ

K R Á T C E

• **LETOS BYLO** v našem kostele uděleno již 22 křtů. Ve druhém čtvrtletí tuto svátost přijalo osm dětí: Sofie Karochová, Gabriel Karoch, Nikola Dostálová, Eliška Kopcová, Krystýna Čábelková, Klára Babiánková, Samuel Lébl a Adrian Vojanský. Na Bílou sobotu byli pokřtěni tři dospělí: Eliška Léblová, Jana Felixová a Lucie Blechtová.

• **MILÝM PŘEKVAPENÍM** pro lidi, kteří ho znají a kteří ho mají rádi, byla koncelebrace P. Tomáše Vlasáka na invalidním vozíku při mších svatých v 10 hod. na Květnou neděli a o Božím hodu velikonočním. Otec Vlasák, který byl dlouho těžce nemocný a který stále ještě není zdravotně zcela v pořádku, bydlí na sídlišti Novodvorská.

• **SETKÁNÍ KNĚŽÍ** III. pražského vikariátu bylo naplánováno na Lhotku na čtvrtek 15. června za účasti pražského arcibiskupa otce kardinála Miloslava Vlka.

• **POSVÍCENÍ** letos oslavíme v neděli 12. listopadu. Večer odletí poutníci z naší farnosti v čele s P. Bedřichem Vymětalíkem do

Svaté země. O poutní zájezd byl nečekaně velký zájem.

• **PO BŘEZNOVÉ VIZITACI** na Křesťanském gymnáziu v Hostivaři provedl P. Bedřich Vymětalík jako vikář vizitaci na další církevní střední škole, jež je v oblasti III. pražského vikariátu. Dne 7. května navštívil Arcibiskupské gymnázium v Praze na Vinohradech, kam chodí i hodně studentů z naší farnosti. Předmětem vizitace byla výuka náboženství – obsah těchto hodin a zapojení dětí do nich.

• **PŘED DESETI LETY** dne 22. června byl vysvěcen na kněze P. Stanislav Příbyl, rektor duchovní správy u sv. Gabriela v Praze na Smíchově, který léta působil také v našem kostele a který je na Lhotce stále častým a vítaným hostem. Ve stejný den rovněž před deseti lety byl vysvěcen také jeho jmenovec redemptorista P. Stanislav Příbyl, farář na Svaté Hoře v Příbrami.

• **ROZHOVOR** s ministrem zahraničí C. Svobodou vydala v brněnském nakladatelství Host redaktorka Radiožurnálu Jana Klusáková. Kniha se jmenuje Cyril Svoboda – Nediplotický rozhovor.

• **BAKALÁŘSKOU SCÉNKU KLÍČE** podle dopisu návštěvníka

našeho kostela Jaroslava Poláka, o jehož 90. narozeninách jsme psali v minulém čísle Věstníku, Česká televize na svém prvním programu znovu režírovala v sobotu 3. června po zveřejnění volebních výsledků.

• **MINISTRANT** Štěpán Vašíček zvítězil v kouzelnické soutěži v Liberci.

• **Z BALÓNKŮ** vypuštěných na závěr letošního dětského karnevalu podle ohlasů jeden balónek doletěl až k polskému Olštýnu. „Návratka“ s uvedením odesílatele však je v důsledku povětrnostních vlivů zničená, takže dítě jež balónek vypustilo, nelze identifikovat. Pořadí ostatních balónků, jejichž nalezení bylo potvrzeno, je následující: balónek Marušky Maděrové, který doletěl do Stříbra na Tachovsku, Aničky Rezkové do Nezvětic na Plzeňsku, Jana Šárky do Roudnice nad Labem. Další balónky doletěly k Mělníku: Zdenky Šlahůnka do Mělnické Vrutice a Pavla Kervitcera do Libiše.

• **DOMOV DŮCHODCŮ** v Sulické ulici byl vystěhován a je v rekonstrukci. Bohoslužby se tam tedy nyní nekonají.

(dop+red)

FARNÍ AKADEMIE

Farní akademie pokračovala 2. dubna Postním zamyšlením P. Ing. Zdenka Wasserbauera Th. D.

Poněkud netradičně byla zaměřena na problematiku zla a násilí ve světě, které charakterizuje nejen začátek třetího tisíciletí (terorismus, Afghánistán, Irák atd.), ale více méně i tisíciletí předcházející. S větší či menší intenzitou je tak periodicky nastolováno téma nepřítel, kterého je třeba zničit, přesněji řečeno fyzicky likvidovat. V širším kontextu se nejedná pouze o nepřítel v politicko-ideologické oblasti, ale také v kulturních, náboženských či rodinných vztazích.

Jaký má být křesťanský postoj, jak se máme my křesťané v takových situacích zachovávat a podle čeho se orientovat? Odpověď je zdánlivě jednoznačná: podle Písma. Avšak při podrobnějším studiu zvláště Starého zákona (SZ) zjistíme, že mnohé texty jsou pro nás těžko srozumitelné, pobuřující až pohoršlivé. Typickým příkladem jsou tzv. proklínací žalmy (jedná se buď o celé žalmy nebo jednotlivé verše), které byly vyřazeny z liturgie. P. Wasserbauer pro nás vybral Ž 58, Ž 137 (zejména verše 7–9) a Ž 139 (zejména v. 19–22). Podrobnějším studiem (jazykovou analýzou) exegeté SZ (a i někteří církevní otcové) dospívají k tomu, že žalmista sice drsným způsobem vystupuje proti svévolníkům, korupci i vůči nespravedlivé zákonodárné či výkoné moci, ale že cílem a smyslem jeho slov je v podstatě upozornit Boha, v jehož sílu a pomoc důvěřuje, na páchané bezpráví a „vynutit si“ od něj zákrok v nouzi nejvyšší.

P. Wasserbauer pak uvedl, že nesmíme zapomínat na to, že řada slov, která v češtině mají vcelku jednoznačný význam, mají v hebrejštině významů více. Např. slovo „pomsta“ znamená nastolení spravedlnosti, je zásahem ve prospěch utiskovaných apod. Nebo „nenávidět“ v hebrejštině znamená zřeknout se model, radikálně něco odvrhnout, postavit se proti zlu.

Žalmista též dost často mluví v obrazech (např. Ž 137, verš 9: masakr nemluvnat jako předobraz vyhubení zla od základů), používá výrazy, jež symbolizují zlo; takovým symbolem je např. zmije (viz též kniha Geneze), nebo Babylón – ten církevní otcové považují za symbol zla v nás (sv. Augustýn: „Každý z nás v srdci má svůj Babylón“).

Ministr C. Svoboda (vlevo) a organizátor Farní akademie Karel Štamberg

Snímek Eva Kocmannová

Postojem žalmisty při boji vůči zlu a násilí není „vzít za každou cenu spravedlnost do svých rukou,“ ale přenechat ji Bohu. V tomto smyslu by žalmy i nás měly vést k opravdové zbožnosti, a to co prožíváme, vždy říci Bohu a od něj si vyprošovat pomoc na naší cestě k němu i při zaujímání postojů vůči zlu a násilí ve světě.

Dne 14. května měl v našem kostele v rámci Farní akademie přednášku JUDr. Cyril Svoboda, ministr zahraničí ČR. Mluvil na téma Současné a budoucí hrozby vně i uvnitř Evropské unie. Úvodem konstatoval, že Evropská unie (EU) je fungující společností, se schváleným rozpočtem na léta 2007–2013, funkčním Evropským parlamentem i administrativou. Přesto se objevují ohrožení, a to jak vnitřní, tak i vnější povahy.

Uvnitř EU byla a ještě i je diskutována především Evropská ústavní smlouva, která již byla odmítnuta Francií a Holandskem a pravděpodobně – pokud by k její ratifikaci docházelo – lze očekávat její odmítnutí i dalšími zeměmi. Určitým paradoxem přitom je, že je odmítán dokument, jehož „přečtenost“ veřejností je minimální. Za kontroverzní jsou považovány takové problémy, jako např. volný pohyb osob a služeb uvnitř Unie. Jsou obavy z tzv. měkké globalizace spočívající v de-

lokalizaci průmyslu a v investování do nových technologií a výrob tam, kde je levnější kvalifikovaná pracovní síla, kde je dostatek energie, je perspektiva trhu apod. Směr de-lokalizace je obecně ze západu na východ. V podstatě se tzv. staré země EU obávají konkurence nových zemí, a to je také jeden z důvodů, proč se některé země (Rakousko, Německo, částečně i Francie aj.) brání již výše zmíněnému pohybu osob a služeb. Pokud se týká Česka, faktický pohyb Čechů do starých zemí EU je doposud minimální – ukazuje se, že Češi jsou v podstatě lokalpatrioti. Ovšem jisté napětí mezi starými a novými zeměmi obecně existuje; je v zásadě dáno tím, že EU nové země plně neabsorbovala, což však zpětně přispívá k současné potencionálně k budoucí deformaci „našeho“ pohledu na EU jako takovou.

Vnější ohrožení je vytvářeno tzv. tvrdou globalizací, projevující se několika tlaky z vnějšku na EU. Patří sem:

(1) tlak ekonomický daný levnými dovozy „značkového“ zboží (textil, obuv aj.) z Číny a Indie, dovozy levných potravin ze zemí třetího světa, levného biolihu z Argentiny atd. Je obtížné „postavit zed“ vůči těmto dovozům, neboť Unie nemůže být ve všem soběstačná, a proto je

(Dokončení na str. 10)

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Počet dětí v jednotlivých letech

2002–2003

Předškolní děti	10	kaple Božského Srdce Páně
1. třída	9	kostel
2.–3. třída	19	kostel
4.–5. třída	14	sál sv. Václava
6.–9. třída	9	kaple Božského Srdce Páně
Starší -náctiletí	7	sál sv. Václava (v pátek večer)
Celkem	68	

2003–2004

Předškolní děti	11	kaple Božského Srdce Páně
1. třída	18	kostel
2.–3. třída	17	kostel
4.–5. třída	8	sál sv. Václava
6.–9. třída	8	kaple Božského Srdce Páně
Starší -náctiletí	7	sál sv. Václava (v pátek večer)
Celkem	69	

2004–2005

Předškolní děti	11	kaple Božského Srdce Páně
1. třída	13	kostel
2.–3. třída	20	kostel
4.–5. třída	14	sál sv. Václava
Mladší -náctiletí	6	sál sv. Václava
Starší -náctiletí	6	sál sv. Václava (v pátek večer)
Celkem	70	

2005–2006

V tomto školním roce se náboženství učilo také ve čtvrté

Předškolní děti	10	kaple Božského Srdce Páně
1. třída	7	kostel a sál sv. Václava
2. třída	10	u kaplana v kuchyni
3. třída	12	kostel
4.–5. třída	14	sál sv. Václava
Mladší -náctiletí	6	sál sv. Václava
Starší -náctiletí	8	sál sv. Václava (v pátek večer)
Celkem	67	

Přehled připravila MARIE ŠÁRKOVÁ

VYSVĚDČENÍ JE ROZDANÉ a nastává krásný čas prázdnin – čas odpočinku, ale i poznávání nových míst. Přejeme Vám Boží požehnání při Vašem putování a těšíme se na shledanou opět v září.

Vaši
P. BEDŘICH, P. KAMIL, JARMILA,
EVA, MARKÉTA, EVA A MARUŠKA

Zdraví Vás Váš Kristián, který letos na jaře nestačil utíkat před dešťovými kapkami, aby neměl stále mokré kabátek. Jaro bylo takové celé mokré. Zvířátka možná přemýšlela o pořádných deštnících. Stále doufám, že léto se přece jenom vyvede a že si ještě užijete i běhání po lese a vůbec v přírodě.

Jestlipak, děti, víte, že okolo 24. června, kdy je svátek svatého Jana Křtitele, poprvé vylétají na své noční výpravy svatojanskí broučci, aby nám všem posvětili a chválili svého Stvořitele – přesně tak, jak to pan Karafiát popsal ve své knize Broučci. A já už vím, děti, jaký Vám dám úkol na prázdniny: Budete si všimát broučků, ptáčků a zvířátek a po prázdninách nám všem o nich budete vyprávět. A jak se vlastně ostatní o Vašich setkáních se živou přírodou dovedí? Jednoduše.

Vymyslel jsem pro Vás rozhovory tak, jak je dělají pro různé časopisy třeba slavní fotbalisté, hokejisté nebo modelky. Vždy za nimi přijde nějaký pan redaktor, udělá s nimi rozhovor, je zvědavý jako liška. Všechno, co se doví, potom napíše do nějakého časopisu, který maminka nebo tatínek koupí ve stánku na rohu ulice. A já taky. Hopsa-hejsa, to mám ze svého nápadu radost! Pošlu svého redaktora nebo redaktorku mezi Vás, a to hned po prázdninách. Udělá rozhovor s některými z Vás, ovšem tak, aby se na všechny dostalo během celého školního roku. Já ten rozhovor otisknu ve farním Věstníku, a tak se Vaši kamarádi i celá farnost dovedí, jaké prima děti mezi ně chodí.

Abychom měli o čem přemýšlet celé prázdniny, bude první rozhovor o tom, jestlipak jste viděli svatojanské broučky, zdali doopravdy mají lucerničku? A víte jak vypadá žába, když kuňká? No, jsou to samé náročné otázky, ale já věřím, že mi na ně po prázdninách všichni odpovíte.

I při koupání a hraní si na Indiány v lese však buďte opatrní a všichni se mi vraťte po prázdninách celí a zdraví. A co budu dělat já? No, nějaký fotbálek s ostatními svícemi asi odehraji, taky si umodřím pusku od borůvek, a pokud obilíčko na poli pěkně dozraje, udělám si pravou letní kytičku a budu na Vás vzpomínat. Tak honem hupky dupky na prázdniny a pořádně koukat okolo sebe, jestli zrovna ten brouček s lucerničkou nesedí na Vaší bačkůrce.

Váš KRISTIÁN

Správné odpovědi na otázky z velikonoční soutěže

1. Velikonoce jsou oslavou b) zmrtvýchvstání Pána Ježíše.
2. Pán Ježíš nesl na ramenou a) dřevěný kříž.
3. Při poslední večeři jedl Pán Ježíš s učedníky c) pečeného beránka.
4. Do Jeruzaléma Pán Ježíš přijel c) na oslátku.

NECHTE DĚTI PŘICHÁZET KE MNĚ, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Skutečně, říkám vám: „Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“

MAREK 10, 14–15

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ – jeden z nejvýznamnějších dnů v jejich dosavadním dětském životě. U nás se i letos už tradičně konalo týden po Velikonocích, v neděli 23. dubna, příznačně o Neděli Božího milosrdenství.

Snímky Daniela Rázková
a Jakub Šerých

PRÁVNÍ OKÉNKO

OBČANSKOPRÁVNÍ VZTAHY A JEJICH OCHRANA

Doslov k článku uveřejněnému na pokračování ve Věstnicích č. 5/2005 a 1/2006

V uvedeném textu jsem se zabýval pravidly chování občanů, které jsou chráněny zákonem.

Jako právník a občan respektuji zásady, názory a hodnoty. Tato slova jsou však příliš abstraktní. Ve skutečném životě nejsou přece zásady a názory něco, co si lze pořídit jako nějakou věc, co si můžeme koupit a přinést domů, a tak to jednoduše mít. Mnoho lidí dochází ke svému duševnímu stavu touto cestou. My ale mluvíme o skutečném duchovním životě a ne o jeho náhražkách. Ve skutečném a poctivém životě tedy jsou názory, zásady, stanoviska a víra i určité zkušenosti, skutky, osobní poznatky a prožití vztahy ke skutečným věcem a člověku tím, co tvoří mezilidské vztahy. Tím není řečeno, že každý má svou pravdu, nýbrž že každá skutečnost je pravdivá.

Podle mne ve skutečném světě nejsou názory, nýbrž nazírající lidé. Tím, že odmítáme jejich názory, odmítáme i lidi. Myslí, že takové odmítání je velká neucta k člověku – zahrnout celý jeho život. Je snadné člověka odmítnout, těžké je člověka přesvědčit. Chceme-li někoho přesvědčit, musíme se stát kusem jeho osobního života. Myslí, že pro vytvoření hlubší duchovní dimenze je potřebné křesťanské ctnosti přenést nebo vložit do

ctností občanských a duchovní spiritualitu vnést do drobností, které do určité míry připomínají drobné každodenní symboly něčeho, co nás přesahuje, tedy zkušeností, poznání intenzivního života víry, jež přesahuje vědomí, neztotožňuje se s akty vědomí a sděluje se v Božím slově a v Duchu svatém. Tedy že duševně smyslové základní schopnosti člověka naplňuje svým životem.

Pro toho, kdo bere víru vážně, tedy jako láskyplné vzdávání se Bohu, jeho vůli, všechno, co je zakusitelné, každé působení milosti, sdělení, bude každé procítělné sjednocení s Bohem vždy jen v mezích víry. Víru považují i za hloubku lidství v srdci člověka. V každém člověku je tato lidskost v jiné hloubce. Je však každému dána, neboť tak byl stvořen.

Nejde jen o nějaký – třeba Občanský – zákoník. Ježíš neustavil zákon jako dogma, nýbrž dal naší fantazii popud, jak v životě spolu vycházet jinak, jak najít jeden k druhému cestu, místo toho, abychom v mezilidských vztazích nacházeli právní ochranu a samým souzením se se od sebe navzájem vzdalovali. Ježíš nám ukazuje cestu, jak je možné smíření i v obtížné situaci, jak se dá překlenout propast rozporu v mezilidských vztazích.

JUDr. DALIBOR ČERTOK

FARNÍ AKADEMIE

(Dokončení ze str. 7)

zapotřebí jisté otevření trhu připustit;

(2) tlak energetický – roste závislost EU na vnějších energetických zdrojích (zřejmě bude třeba opět diskutovat využití jaderné energie);

(3) tlak na zajištění bezpečnosti EU – především obrana vůči terorismu; bude třeba se vyrovnat s imigrací obyvatel zemí zasažených válečnými konflikty (Súdán, Angola, Blízký východ apod.), tj. lidí, kteří nemají co ztratit. Aby EU se mohla úspěšně vyrovnávat s těmito tlaky, je třeba, aby byla

vnitřně silná, k čemuž by jistě přispělo nové otevření diskuse o přijetí Ústavní smlouvy EU, do které by se však promítlo řešení nejen vnitřních, ale i vnějších problémů, které lze v budoucnu očekávat.

Po skončení přednášky se rozproutila živá diskuse týkající se jak jejího tématu, tak i otázek zasahujících do zahraniční politiky našeho státu. Je třeba konstatovat, že jak přednáška, tak i diskuse, a především fundované odpovědi C. Svobody, jistě uspokojily posluchače, kterých se tentokrát sešlo opravdu hodně.

(kš)

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4. **Toto číslo vyšlo 23. června 2006. Náklady na jeden výtisk činily 12 Kč.**

Datum redakčních uzávěrek dvou příštích čísel Věstníku zatím nebylo možné z technických důvodů stanovit. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vytištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu jiri.suva@quick.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4-Lhotka

Telefon: 241 490 910, 241 490 913

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz

Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329, kód banky 0800 (Česká spořitelna); ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru, např. provozní potřeby nebo rekonstrukce oken apod., jako příjemce stačí uvést Královna míru

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti každou první neděli v měsíci v 10 hod.

Beatová mše svatá poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svaté v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svátost oltářní při mši svaté dvakrát denně, na požádání i jindy.

Svátost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici.

Svátost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých v pátek v 19.15 hod.

„Společně“ pro mladé v neděli v 19.15 hod.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v sále sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro **pomoc potřebným** vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v sále sv. Václava. Telefon: 241 494 435.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.